רונית

רונית מלמדת שפה כבר כמעט עשרים שנה. היא ראתה לא מעט יוזמות חינוכיות באות והולכות, ולכן כשהקהילה התחילה היא לא הייתה בטוחה שזה באמת יוביל למשהו חדש. מצד שני, היא מאוד אכפתית כלפי התלמידים שלה, והנושא של תלמידים שלא מגישים משימות מעסיק אותה כבר שנים.

ככל שהקהילה התקדמה היא מצאה את עצמה מתחברת לתהליך. במיוחד השפיע עליה שלב קולות התלמידים. היא הופתעה לגלות שתלמידים רבים רוצים להביע את עצמם בדרכים אחרות ולא רק דרך כתיבה רגילה. היא בחרה לנסות לאפשר בחירה בין סוגי תוצרים שונים, ומרגישה שבחלק מהמקרים זה פתח דלת לתלמידים שלא הצליחו קודם. מצד שני, היא עדיין לא משוכנעת שבחירה לבדה מספיקה כדי לקדם למידה עמוקה.

رونيت

تُدّرس رونيت اللغة منذ ما يقارب عشرين عامًا. وقد شهدت خلال هذه السنوات مبادرات تربوية كثيرة ظهرت ثمَ اختفت. لذلك عندما بدأت سيرورة المجتمع المهني، لم تكن واثقة من آنّها ستوّدي فعلاً إلى شيء جديد. ومع ذلك، فهي تهتم كثيرًا بطلابها، وقضية الطلاب الذين لا يسلّمون المهام تشغلها منذ سنوات.

ومع تقدَّم عمل المجتمع، وجدت رونيت نفسها أكثر ارتباطا بالسيرورة. وقد أثُرت فيها بشكل خاصّ مرحلة آراء الطلاب. فقد فوجئت حين اكتشفت آنّ كثيرًا من الطلاب يرغبون في التعبير عن أنفسهم بطرق أخرى، وليس فقط من خِلال الكتابة التقليدية. لذلك اختارت أن تّجرِّب إتاحة الاختيار بين أنواع مختلفة من النواتج، وتشعر أنّ ذلك فتح، في يعض الحالات، بابًا أمام طلاب لم يتمكّنوا من النجاح سابقًا. ومع ذلك، فهي لا تزال غير مقتنعة بأنّ إتاحة الاختيار وحدها كافية لتعزيز تعلّم عميق.

נועה

זו השנה הראשונה של נועה בבית הספר. היא הגיעה לקהילה בהתרגשות, אבל גם בחשש מסוים. במפגשים הראשונים היא בעיקר הקשיבה ופחות דיברה. לאט לאט היא התחילה להרגיש בנוח והבינה שגם מורות ותיקות מתמודדות עם אותם אתגרים שמעסיקים אותה.

מה שתפס אותה במיוחד היה החיבור בין המשימות לבין עולמם של התלמידים. היא הרגישה שתלמידים רבים רוצים להביא את עצמם אל תוך הלמידה, ולא רק לענות על שאלות.
כשהגיעה המלחמה היא הרגישה שהתהליך נקטע בדיוק כשהתחילה להרגיש בטוחה יותר. למרות זאת, היא עדיין חושבת שהקהילה עזרה לה לראות את התלמידים בצורה חדשה.

نوعا

هذه هي السنة الأولى لنوعا في المدرسة. وصلت إلى المجتمع المهني بحماس، ولكن أيضًا بمشاعر من التردّد والقلق. في اللقاءات الأولى، كانت في الغالب تُصغي أكثر مما تتحدث. ومع الوقت، بدأت تشعر براحة أكبر، وفهمت أنَّ حتى المعلّمات ذوات الخبرة يواجهن التحديات نفسها التي تشغلها.

ما لفت انتباهها بشكل خاص هو الربط بين المهام وعالم الطلاب، شعرت أنّ كثيرًا من الطلاب يرغبون في التعبير عن أنفسهم من خلال التعلّم، لا أن يظلّ دورهم محصورًا في الإجابة عن الأسئلة. وعندما اندلعت الحرب، شعرت أنّ السيرورة انقطعت في اللحظة التي بدأت فيها تشعر بثقة أكبر. ومع ذلك، فهي ما زالت ترى أنَّ المجتمع المهني ساعدها على النظر إلى الطلاب بطريقة جديدة.

מיכל

מיכל היא מחנכת ורכזת שכבה. היא אוהבת לעבוד בצורה מסודרת ומעשית, אבל בדרך כלל מתמודדת עם עומס גדול מאוד. כבר בתחילת השנה היה לה חשוב שהקהילה תישאר ממוקדת ולא תנסה לפתור את כל בעיות העולם.

היא התחברה במיוחד לרעיון של התאמת המשימות לרמות שונות של תמיכה. היא פחות התעניינה בפעילויות יצירתיות ויותר בשאלה איך עוזרים לתלמידים להתחיל לכתוב. מבחינתה, הצלחה נמדדת גם בנתונים וגם במה שקורה בפועל בכיתה. היא מעריכה את העבודה בקהילה, אבל בסוף השנה נשארה עם שאלות לגבי ההשפעה האמיתית של התהליך.

ميخال

ميخال هي مربّيَة ومركّزَة طبقة. تحبّ العمل بطريقة منظّمة وعملية، لكنها غالبًا ما تتعامل مع ضغط عمل كبير جدًا. منذ يداية السنة، كان من المهم بالنسبة لها أن يبقى المجتمع المهني مركّزًا، وألاّ يحاول حلّ كل مشكلات العالم.

أعجبتها بشكل خاص فكرة ملاءمة المهام لمستويات مختلفة من الدعم. كانت أقل اهتمامًا بالأنشطة الإبداعية ، وأكثر اهتمامًا بالسؤال: كيف نساعد الطلاب على البدء بالكتابة؟ بالنسبة لها، يُقاس النجاح بالمعطيات، وأيضًا بما يحدث فعليًا داخل الصف. وهي تقدُر العمل في المجتمع المهني، لكنها بقيت في نهاية السنة مع تساؤلات حول التأثير الحقيقي لهذه السيرورة.

יואב

יואב לא הצליח להשתתף באופן רציף בכל מפגשי הקהילה. בגלל עומסים ושינויים במהלך השנה הוא נכנס ויצא מהתהליך, ולכן לפעמים הרגיש שהוא מחזיק רק חלק מהתמונה. למרות זאת, הוא מצא עניין רב ברעיונות שעלו בקהילה, במיוחד בכל מה שקשור לתמיכה בתלמידים במהלך תהליך הכתיבה.

הוא פחות אוהב שינויים גדולים ויותר מאמין בשיפורים קטנים וממוקדים. לכן בחר להתמקד בטיוטות ובמשוב קצר לתלמידים. מבחינתו, גם שיפור קטן בכתיבה של תלמיד הוא הצלחה. יחד עם זאת, הוא יודע שהחלופה שלו הגיעה רק לחלק מהתלמידים, ותוהה האם אפשר היה להרחיב את ההשפעה שלה.

يوآف

لم يتمكّن يوآف من المشاركة بشكل متواصل في جميع لقاءات المجتمع المهني. وبسبب ضغط العمل والتغييرات التي حدثت خلال السنة، كان ينضم إلى المسار ثم ينقطع عنه أحيانًا، ولذلك شعر أحيانًا أنَّه لا يمتلك إلاِ جزءًا من الصورة. ومع ذلك، أثارت الأفكار التي طُرحت في المجتمع اهتمامه كثيرًا، خاصة في كل ما يتعلّق بدعم الطلاب خلال سيرورة الكتابة.

هو لا يفضّل التغييرات الكبيرة، بل يؤمن أكثر بالتحسينات الصغيرة والمركًّزة. لذلك اختار أن يركًّز على المسودات، وعلى تقديم تغذية راجعة قصيرة للطلاب. من وجهة نظرةَ، حتى التحسّن البسيط في كتابة الطالب يُعدّ نجاحًا. ومع ذلك، فهو يدرك أنَّ البديل الذي اختاره وصل فقط إلى جزء من الطلاب، ويتساءل ما إذا كان بالإمكان توسيع تأثيره.